

Één handicap is wel genoeg

Stichting Landelijke Manifestatie Gehandicapten, Eindhoven

1981

Lichamelijke handicap, studeren met een functiebeperking, ziekte en werken, samenleving, veerkracht, bejegening, herkenning, samen; Perspectief Patiënt

Over het boek:

“Aan 'n handicap kun je weinig veranderen. De maatschappij legt de gehandicapte vaak extra handicaps op. Daar kun je tegen knokken.”

HET HOE EN WAAROM van dit Zwartboek.

In dit boekje hebben gehandicapte mensen beschreven, welke problemen zij in verband met hun handicap ervaren als zij in de Nederlandse samenleving willen functioneren. Zij willen hiermee bijdragen aan een gezond leefklimaat in ons land, waarin alles en iedereen tot zijn recht komt.

Mensen, die zicht gekregen hebben op wat zij zelf kunnen, zullen zich sterk maken om dat ook te verwezenlijken. Dat streven kan een strijdbaar karakter hebben. Het is te betreuren, dat dit soms angst oproept bij anderen. Wat hier op het spel staat is nou juist de MENS, want een ondervindt beperkingen: een reductie-werking ten aanzien van wat hij in feite is of kan zijn.

De bedoeling van dit geschrift is in eerste aanleg om een discussie aan te gaan met mensen, zowel met gehandicapten als met niet-gehandicapten. Een discussie over ons doel en ons streven en met name over de wegen, die je bewandelen of berijden moet, om dat doel te bereiken.

Gebruik dus deze schrijfsels als evenzovele discussiestukken om erover na te denken en om er de discussie over aan te gaan, eventueel met ons. Voor de rest mag dit boekje dienen als ervaringsoverdracht en naar wij hopen als identificatie-punt. Een stuk herkenning is het halve werk. Of niet soms?

Intussen zal het doel, waarnaar wij streven, velen niet vreemd in de oren klinken. Overal voelen mensen zich betrokken bij het leefbaar maken van de samenleving, zowel in groot als in klein verband, op wereldniveau en in de eigen situatie thuis, op school of op het werk.

Het mag duidelijk zijn, dat er wat ons betreft gevoelens van herkenning leven, gevoelens van solidariteit en betrokkenheid 'bij de activiteiten van die mensen, die allemaal eenzelfde doel nastreven: een menselijke of een menselijkere wereld. Contacten uitwisselen tussen die verschillende mensen en groepen van mensen versterken de gevoelens van eenheid, van het met elkaar op de goede weg zitten. Wij hopen, dat mensen in andere verbanden dan het onze werkzaam, kennis nemen van ons doel en van de specifieke problemen, die wij moeten bevechten en dat wij dan met hen samen kunnen werken aan een betere toekomst voor ons allen.

LOURENS DAS.

Inzien:

Zelfstandig Wonen ook met 'n handicap

Met dit artikel hoop ik aan te geven, dat zelfstandig wonen voor iemand met een zware lichamelijke handicap toch heel goed mogelijk is.

Ik ben 22. Vanaf mijn geboorte ben ik spastisch. Ik rijd in een elektrische rolstoel. Met mijn handen kan ik niet veel doen, zodat ik voor een aantal dingen, zoals aan-en uitkleden, eengevoelen ben op hulp. Ik woon nu één jaar alleen. Lang genoeg dus om alle positieve en negatieve aspecten van het zelfstandig wonen tegen elkaar af te wegen. Ieder mens, gehandicapt of niet, heeft bepaalde idealen: verlangens, die vaak door je hoofd spelen. Voor mij was dat zelfstandig wonen of liever zelfstandig leven. Zo onafhankelijk mogelijk zijn, zelf bepalen, wat je wilt. Dat klinkt heel gewoon, toch is het dat niet. Ik heb sterk het gevoel, dat je als gehandicapte veel meer moeite moet doen om die positie in de maatschappij te bereiken, die je altijd voor ogen had.

Ik heb aangepast middelbaar onderwijs gevolgd in Nijmegen. Toen ik de lagere school had doorlopen, waren de ideeën over geïntegreerd onderwijs nog maar in een zeer pril stadium. Zonder veel problemen heb ik eerst de HAVO gedaan, daarna Atheneum. Als je daar echter mee bezig bent, gaan je gedachten steeds meer uit naar de toekomst. Wat ga ik doen? Hoe wil ik wonen? Dat werden centrale vragen.

Al 5 jaar voor mijn eindexamen besloot ik me op te geven voor het Brouwershuis in Nijmegen, een woongemeenschap voor gehandicapten. Ieder een eigen kamer, hulp voor 7 mensen gezamenlijk. Toen echter 2 jaar voor mijn examen duidelijk werd, dat er waarschijnlijk geen plaats zou zijn, heb ik mijn bakens verzet naar Groningen. Dit illustreert wel, dat er voor gehandicapten maar beperkte woonmogelijkheden zijn en dat het moeilijk is om ergens tussen te komen.

Samen met het bureau NSS ben ik toen in Groningen gaan zoeken. Een aankoopspunt was Project 20, een project, dat aan gehandicapten binnen een bepaalde wijk 24 uren-service biedt en mensen verspreid over de stad op afspraak helpt. De beschikking over een 24 uren oproepdienst is natuurlijk heel aantrekkelijk en veilig, maar voor mij was het bezwaarlijk, dat ik dan enkele kilometers buiten het centrum zou moeten gaan wonen en dus voor vervoer afhankelijk zou zijn van een rolstoelbusje. Ik studeer rechten en voor de colleges moet ik midden in de stad zijn.

Daarom heb ik toen besloten om met "minder" hulp genoegen te nemen, minder in die zin, dat ik nu meer aan vaste tijden gebonden ben. Naast menselijke hulp is mijn kamer zodanig aangepast, dat ik daar zonder problemen de dag door kan brengen. Dat varieert van een eet- en studietafel op rolstoelhoogte en een speciaal toilet tot een alarmsysteem, waarmee ik mensen kan bereiken, als ik in nood verkeer. Dit alles vormt voor mij voldoende garantie om alleen te kunnen wonen.

Vreemd genoeg zijn er vanaf de eerste tijd, dat ik mijn ideeën hierover kreeg, mensen geweest, die het allemaal niet zagen en noem maar op. Ik wil al die mensen niet over één kam scheren, ik wil alleen maar zeggen: wat je zelf wilt, is het allerbelangrijkste, adviezen van anderen zijn welkom, maar jij beslist, iedereen, die zelfstandig wil wonen, moet ook een kans krijgen.

Dus ook de mogelijkheid om te ervaren, dat het niet kan. Daar worden gehandicapten te veel tegen beschermd. Het is heel gezond om eens te voelen, waar je grenzen liggen.

 RECHT OP ARBEID

VERPLICHT AANTAL PER BEDRIJF

Werkgevers verwerpen plan voor minderheden

Staatssecretaris De Graaf op faculteitsdag:

'Ook voor gehandicapten gelijke kansen op de arbeidsmarkt'

Het Verbond van Nederlandse Ondernemingen is gekant tegen een dergelijke regeling. VNO-man HOLLANDER: „We moeten reeds twee procent invaliden in dienst nemen. Straks wordt dat vijf op de honderd werknemers. Nu komen daar de economische minderheden bij en voor je het weet wordt het bedrijfsleven verplicht een vastgesteld percentage vrouwen en jongeren aan te nemen. Die gezonde en goed opgeleide man, moeten we zeker op straat zetten?”

WETSONTWERP ARBEID GEHANDICAPTE WERKNEMERS LIJKT EEN BEZUINIGINGSVOORSTEL

„Een sociale knuppel in de nek van de werkgevers”